

ČASOPIS PRE CELÚ RODINU

manna

Marec 2024 | Číslo 56

Viesť svoj dom
k pokániu

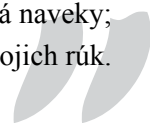
Misijná cesta
do Prahy

Znovuzrodenie
v každodennom živote

Ďakujem Ti celým srdcom

Ďakujem Ti celým srdcom,
ospevujem Ťa pred božstvami.
Skláňam sa pred Tvojím svätým chrámom,
pre Tvoju milosť a vernosť ospevujem Tvoje meno,
lebo si zvelebil nadovšetko svoje meno a svoje slovo.
V deň, keď som volal, vyslyšal si ma,
dodal si odvahy a sily mojej duši.
Ó, Hospodine, ďakovať Ti budú všetci pozemskí králi,
keď vypočujú slová Tvojich úst.
A ospevovať budú cesty Hospodinove,
lebo je veľká sláva Hospodinova.
Lebo je vyvýšený Hospodin,
a predsa vidí poníženého a pozná pyšného zďaleka.
Keď chodím v súžení, Ty ma obživuješ,
vystieraš ruku proti hnevu mojich nepriateľov
a Tvoja pravica ma zachraňuje.
Hospodin rozhodne v môj prospech.
Ó, Hospodine, Tvoja milosť trvá naveky;
neopust' diela svojich rúk.

Žalm 138

„Nehovor: „Ako to, že minulé dni boli lepšie ako tieto?“ Z múdrosti sa na to nepýtaš. V dobrý deň si užívaj dobro a v zlý deň pozri: tak prvý, ako aj druhý urobil Boh na to, aby človek nezistil, čo príde po ňom.“

Kazateľ 7:10,14

Často máme tendenciu upútať svoju pozornosť na to, čo bolo v minulosti. Mysieť akoby sama zalieta. Tiež máme tendenciu porovnávať. Porovnávať časy a okolnosti - ako to bolo dakedy; ale aj porovnávať seba v prítomnosti so sebou z minulosti.

Prítom je to obvykle tak, že sa z minulosti snažíme pamätať prevažne na tie dobré veci a nemysliť o tom, čo bolo zlé. Kvôli tomu máme možno aj vykrivený obraz o tom, ako to naozaj bolo v minulých dňoch. Možno preto sa nám zdajú byť lepšími. Nebezpečie leží v tom, že tým môžeme premrhať jediný čas, ktorý opravdu máme k dispozícii - a to je prítomnosť.

Nie nadarmo Písmo hovorí, že nie je múdre pýtať sa „Ako to, že v minulosti nám bolo lepšie?“ Nepochádza z múdrosti zostať zameraný na minulosť. Ona je vzácna, je pre nás poučná, nemôžeme sa pretvarovať, že nie je skutočná, ale už nie sme v minulosti. Sme v prítomnom čase. Je to teraz. Dnes.

„Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia.“ (2. Korint'anom 6:2)

„Keď sa hovorí: Dnes, ak počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte si srdcia.“ (Židom 3:15)

Keď prídu zlé dni alebo sa ti bude zdať, že pred rokmi si mával lepšie dni, spomeň si na tieto slová. Využi dnes na spasenie. Priblíž sa k Bohu dnes. Oddaj sa Mu úplne a ži s Bohom - dnes.

Jana Záhorcová
Zodpovedná redaktorka

Kresťanský časopis „Manna“ je štvrtročník a je dostupný zdarma, financuje sa dobrovoľnými príspevkami. Obsahuje články, svedectvá, reportáže a oznamy.

Vydáva: „Manna“
Združenie pre propagáciu kresťanských hodnôt
Vychádza štyri razy do roka a to v marci, júni, septembri a decembri.

Adresa redakcie:
Manna, Radnička 23, 21472 Kulpín, Srbsko.
E-mail: casopis.manna@gmail.com

Bankový účet: 160-930303-51 Banca Intesa a.d.
Zodpovedná redaktorka: Jana Záhorcová

Technický redaktor:
Alen Kačanski
Jazyková korektúra: Anna Pintírová

Členovia redakcie:
Vladimír Červení, Jana Záhorcová, Anna Širková, Anna Pintírová, Vladimír Struhár, Alen Kačanski, Vladislav Širka, Robert Mamojka, Kristína Mamojková, Dávid Mamojka

Distribúcia pre Srbsko:
Sebastian Červení,
mobil: 065/890-06-15,
e-mail: sebastian.cervenji1@gmail.com

Prešlo jazykovou korektúrou.
Príprava a tlač: Širkaprint-Padina.
Marec 2024.
www.manna.org.rs

obsah

PEROM KAZATEĽA

4 Znovuzrodenie
v každodennom živote

6 Ako odišiel, tak sa
vráti

PRE CELÚ RODINU

8 Viest svoj dom
k pokániu

10 Spokojná žena

12 Manžestvo ako
záhrada

16 Mladý som – mám
silu

OSOBNÝ VZRAST

17 Vízia, prvá časť

SVEDECTVO

18 Nádej pre každého

NA POVZBUDENIE

19 Vstup do Božej
prítomnosti

20 S Otcom cez
životné mrákavy

22 Misijná cesta do
Prahy

Znovuzrodenie v každodennom živote

Slovo znovuzrodenie je hlavne známe iba z biblickej terminológie, keďže vo svete, v ktorom žijeme my, ľudia, nie je nám známe, aby sa niekto alebo niečo mohlo znovu narodiť. Samotný termín znovuzrodenie nám hovorí o narodení sa znovu. Ak čítaš odstavce tohto článku, pravdepodobne si niekto, kto pozná Bibliu, a tak ti nie je neznámy spomínaný termín. Teda, aspoň ako slovo, ktoré sa spomína v Novej zmluve, keď Kristus bol na zemi a z obdobia, keď svätí apoštoli začali hlásať evanjelium. Pravda je, že dovtedy sa ani v Biblii nespomína znovuzrodenie ani ako možnosť a ani ako nutnosť.

Známy príklad z Jánovho evanjelia v tretej kapitole opisuje učiteľa v Izraeli menom Nikodém. Ten prišiel k Ježišovi v noci, pravdepodobne, aby nebol súdený od svojich kolegov, znepokojený vo vnútri svojho srdca. Ten nepokoj ho nútil hľadať viac od známosti zákona. Sám Ježiš mu povedal, že je on učiteľ zákona, ale to, o čom ho On chce naučiť nie je v oblasti vedomostí, ale v skúsenosti. Nikodem sa pýta: Ako sa môže človek vôbec narodiť znovu? Tiež dodal svoje náhľady s podotázkou: Či môže po druhé vojsť do života svojej matky a narodiť sa? Ježiš mu neodpovedal priam na otázku, ale znovuzrodenie najprv rozdelil na dve strany.

Najprv povedal, že čo sa narodilo z tela je telo a čo sa narodilo z Ducha je Duch. A dodal, neďiv sa, že sa musíš narodiť znova. Z tela sa narodil každý človek žijúci na zemi. Ale z Ducha sa narodili iba tí, čo sa znovuzrodili. Možno by toto bola téma na cirkevné debaty, ak by Ježiš nezdôraznil, že sa musí človek znovu narodiť. A to narodiť sa z Ducha.

Duch života, ktorý sme dostali od nášho Stvoriteľa, keď vdýchol do prvého človeka Adama, bol síce dobrý Boží duch. Avšak pre Adamovu neposlušnosť, hriech vošiel do každého človeka žijúceho na zemi. Tento hriech je dedičný hriech a ten je možné zničiť iba vtedy, ak sa človek narodí znovu duchovne.

Prečo tak mnoho ľudí, ktorí seba predstavujú kresťanmi, bojujú s hriechom a často aj žijú v hriechu? Nenarodili sa znovu. Výzvy, ktoré hriech pôsobí skrze naše telo, sa nemôžu korigovať alebo zlepšiť, lebo my svoj život nemôžeme napraviť, aby sme boli ľúbi Bohu. Byť dobrým človekom alebo ženou ti nezaistí vchod do Božieho kráľovstva ako ani príslušníctvo hociktorej cirkevnej skupine. Boh žiada výlučne tvoje znovuzrodenie.

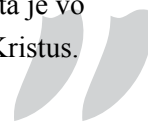
Znovuzrodenie sa začína v zmenenej mysli.

Znovuzrodenie sa začína v zmenenej mysli. Ak sa chceš znovuzrodiť, a tak aj vyplniť Kristovu podmienku pre vchod do Jeho kráľovstva, musíš začať premýšľať iným spôsobom ako si doteraz premýšľal. Je potrebné zmeniť myseľ a zosúladiť si ju so slovami Pána Ježiša Krista a jeho apoštolov. Najčastejšie tá premena začína hlbokým ľutovaním svojich skutkov, ktoré boli zlé, plné nenávisti a konané podľa žiadosti tela, pretože žiadosti tela sa protivia vôli Ducha. Duch Boží, ktorý zaujal primárne miesto v našom rozhodovaní, v znovuzrození nám dá silu, ktorú nám telo nemôže dať. Silu, ktorá nám je darovaná priam od Boha.

O tej sile hovoril Pán Ježiš Kristus predtým, ako vystúpil do neba a povedal, že budeme odiami do sily z neba. Hovoril o Duchu Svätom, ktorý potom o niekoľko dní aj bol vyliaty na prvých znovuzrozených nasledovníkov.

Odvtedy a dodnes tisíce ľudí, muži, ženy a deti prijímajú tohto Ducha a ako znamenie, že ho dostávajú, začínajú sa modliť v iných jazykoch. Jazyky, ktoré nepoznajú, ale Duch Boží, ktorý je v nich, hovorí a prihovára sa Bohu za nich. Ten Duch Boží, ktorý nie je nič iné ako sám Boh, ktorý preberá kontrolu nad ľudskou myseľou a celým životom, potom pomáha človekovi, aby žil víťazný život. Potom už žiadny hriech alebo hriešna žiadosť nemôžu človeka nanútiť na niečo.

Život po znovuzrození je život, ktorý človekovi prinesie každý druh blahobytia a koniec takého života je vo večnej radosi, kde prebýva sám Pán Ježiš Kristus.

Vladislav Širka

Ako odišiel, tak sa vráti

Skutky apoštolov 1:11

„Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás hore do neba, príjde tak, ako ste ho videli ísť do neba.“

Žijeme v posledných časoch. Nevieme ani dňa, ani hodiny, ale veríme v druhý príchod Pána Ježiša Krista. Veríme, že tak, ako odišiel z tejto zeme, tak sa aj vráti. Ako ľudia spochybňovali Jeho prvý príchod, tak spochybňujú aj druhý príchod. Ako sa uskutočnil prvý príchod Pána Ježiša, tak sa uskutoční aj druhý.

Každá prebudená generácia verila v príchod Pána Ježiša, no žiadna nemala také znamenie, ako má naša generácia. Židia sa vracajú do svojej otčiny. „Pozrite si figovník a všetky stromy; keď vidíte, že už pučia, sami viete, že je leto blízko; tak aj vy, keď uvidíte, že sa toto deje, vedzte, že blízko je kráľovstvo Božie“ (Lukáš 21:29-31).

Keď sa pozrieme na svet vôkol nás, vidíme znamenia. Národ proti národu povstal, množia sa pohromy, zemetrasenia, ktoré sa sotva zastavujú (v Turecku). „A budú znamenia na slnku a na mesiaci i na hviezdach, a na zemi úzkosť národov, ktoré budú bezradné pre hučanie mora i vlnobitia, ľudia zamrú strachom v očakávaní vecí, ktoré prídu na celý svet. Lebo nebeské moci budú sa pohybovať.“ (Lukáš 21:25-26). Svet je jasným znakom, že sú posledné časy.

Keď sa pozrieme na Cirkev, Písmo hovorí: „Pretože nepravosť vyvrcholí, ochladne láska mnohých. Ale kto vytrvá až do konca, bude spasený. Toto evanjelium o kráľovstve bude sa zvestovať po celom svete na svedectvo všetkým národom, a potom príde koniec“ (Matúš 24:12-14).

Ešte nikdy nebolo kázané toľko ako dnes, teda aj cez satelit a cez moderné siete. Pán Ježiš môže prísť kedykoľvek.

Ako odišiel, tak sa vráti.

Ľudia dnes neveria, že táto zem sa chová k ohňu. Neveria, lebo nevedia, čo sa už stávalo so svetom v minulosti. Kazateľ 3:15 hovorí: „To, čo je, bolo už dávno, a to, čo bude, tiež už bolo dávno...“

Aby sme vedeli, čo môžeme očakávať v dnešnom čase, musíme poznať minulosť.

„Tak ako bolo vo dňoch Noeho, tak bude aj vo dňoch Syna človeka“ (Lukáš 17:26).

Noach a Lót sú obrazom posledných časov. Svojimi očami videli koniec sveta, v ktorom žili a začiatok nového sveta, ktorý im Boh zaslúbil. Nežili len pre seba, ale aj pre nás, aby nám boli príkladom. Nachádzame sa v rovnakom bode ako oni - na konci časov a pri dverách nového sveta. Svet, v ktorom žijeme, zmizne v ohni. Práve ako prvý svet zmizol vo vode.

Čo je najdôležitejšie všimnúť si?

Noach a Lót žili, aby zjavili a ukázali nám naše povolanie a skutok viery, ktorý sa aj od nás očakáva. To, čo oni vykonali, poznačilo ich život a zmenilo ich osud. Keby stáli so svetom, zmizli by so svetom. Noach bol hlásateľom spravodlivosti. Žil z viery (pozri Židom 11:7). On urobil niečo - žil inak ako ostatní. Bol vedený inou víziou. Noach sa pripravoval pre budúcnosť, pre to, čo prichádza, hoci to, čo robil, vyzeralo ako bláznovstvo. Obetoval prítomnosť za budúcnosť.

Pripravuješ sa pre príchod Pána Ježiša?

Svojím skutkom viery odsúdil svet, ktorý neveril. Boh mu ukázal, čo sa stane, preto Noach najväčšiu čiastku života investoval v budúcnosť, v ktorú veril, že príde.

Kladiem si otázku: aká je naša vízia v budúcnosť?
Do čoho investuješ? Tam sa ti to vráti.
Buduješ alebo ničíš svoju budúcnosť?

Noach mal rodinu a záväzky, ale zameril sa na budúcnosť. Nerobil niečo, čo by mu odpútal pozornosť z budúcnosti. Sto rokov v období sucha staval koráb a nevyzeralo to normálne. Sto rokov kázal, že jedného dňa voda bude padať z neba a potopí zem. Vyznelo to bláznivo. Avšak on sa pripravoval pre budúcnosť tak, že keď ten deň prišiel,

jeho bláznovstvo pred svetom sa ukázalo ako múdrosť. Svet, v ktorom žil Noach, zmizol vo vode.

Nedaj sa zmýliť ani znechutiť. V posledných dňoch prídu posmievači a budú hovoriť, kde je to vaše zaslúbenie? (Pozri 2. Petrova 3:3-10)

Pripravuješ sa pre príchod Pána Ježiša?

Boh vždy mal ľudí, ktorí očakávali Jeho príchod.

Akí teda musíme byť v zbožnosti my, ktorí očakávame Jeho príchod? Obrazom sú Simeon a Anna. Oni boli za prvého príchodu Pánovho na tom správnom mieste (pozri Lukáš 2:25-38).

Budeš na správnom mieste, keď Ježiš príde?

Ako odišiel, tak sa vráti.

Rastislav Lacko

Viesť svoj dom k pokániu

Thomas Watson vo svojej klasickej knihe *The Doctrine of Repentance* (Učenie o pokání) načrtol šesť zložiek pravého pokánia:

- Prvým je pohľad na hriech, pri ktorom človek prichádza k sebe samému (Lukáš 15:17) a považuje svoj životný štýl za hriešny. Ak nevidíme svoj hriech, málokedy sme motivovaní k pokániu, ak vôbec.
- Druhou zložkou pravého pokánia je ľútosť nad hriechom (Žalm 38:18). V našich dušiach potrebujeme cítiť klince z kríža, keď hrešíme. K pokániu patrí zbožný smútok aj svätá agónia (2. Korint'anom 7:10). Ovocie pokánia sa prejavuje v skutočnom, trýznivom zármutku nad samotným previnením, nielen nad jeho následkami. Smútok nad hriechom sa prejavuje v neustálych spravodlivých skutkoch, ktoré spôsobuje. Pravé pokánie pretrváva v duši, a nielen na perách.

Kto chce viesť
svoju rodinu, musí
ju viesť k pokániu.

- Tretou zložkou je vyznanie hriechu. Pokorný hriešnik dobrovoľne vynáša rozsudok nad sebou samým, keď úprimne priznáva konkrétne hriechy svojho srdca. Nesmieme poľaviť zo svojho vyznávania hriechov, kým sa slobodne a úplne k všetkému nepriznáme. Musíme vytrhnúť každý skrytý koreň hriechu v našom vnútri. Dajte si pozor, aby medzi vami nebol koreň, ktorý by prinášal jedovaté a horké ovocie (5. Mojžišova 28:19).

- Štvrtou zložkou pravého pokánia je hanba za hriech. Farba pokánia je červená. Pokánie spôsobuje svätú hanbu, pri ktorej sa červenáme. Ezdráš 9:6 hovorí: „*Bože môj, pýrim sa a hanbím pozdvihnúť, Bože môj, svoju tvár k Tebe, lebo naše neprávosti sa rozmnožili až nad hlavu a naše previnenie vzrástlo až k nebu.*“ Kajúci márnотratný syn sa tak hanbil za svoj hriech, že si myslel, že si už viac nezaslúži byť synom (Lukáš 15:21). Hriech nás robí hanebne nahými a zdeformovanými v Božích očiach a zahanbuje Krista, toho, ktorý na seba vzal opovrhnutie krížom.

- Piatou zložkou pokánia je nenávisť k hriechu. Musíme svoj hriech nenávidieť do hĺbky duše. Hriech nenávidíme hlbšie, keď naplno milujeme Ježiša. Pokánie sa začína láskou k Bohu a končí nenávisťou k hriechu. Pravé pokánie nenávidí hriech.

- Napokon, šiestou zložkou pokánia je odvrátenie od hriechu a návrat k Pánovi celým srdcom (Joel 2:12). Toto odvrátenie od hriechu predpokladá pozoruhodnú zmenu: konať „skutky hodné pokánia“ (Skutky 26:20). „*Takto vraví Hospodin, Pán: Obráťte sa a odvráťte sa od svojich modiel a odvráťte svoje tváre od všetkých svojich ohavností!*“ (Ezechiel 14:6) Sme povolaní odvrátiť sa od všetkých našich ohavností, nielen od tých zjavných alebo od tých, ktoré vyvolávajú medzi ostatnými konflikty. Cieľom pokánia nie je vytvárať pokoj medzi druhými povrchným pokáním, ale obrátiť sa k Bohu celkom a úplne. Toto pokánie, čo je najdôležitejšie, nie je len odvrátením od hriechu. Nevyhnutne zahŕňa aj to, „*aby sa obrátili k Bohu a verili v nášho Pána Ježiša [Krista]*“ (Skutky 20:21). To je radosť, ktorá sa nachádza v pokání, výsledok Božej dobroty (Rimanom 2:4). Radujeme sa z toho, že Kristus pre nás urobil a naďalej robí tak veľa.

Čo však znamená viesť svoj domov k pokániu? Toto je aspekt kresťanskej mužnosti, ktorý sa v dnešnej dobe bohužiaľ zanedbáva. Kresťanskí manželia a otcovia sú zodpovední za to, aby milovali a viedli svoje domovy z Božej milosti (1. Mojžišova 2:22-24; Efežanom 5:25-33). To zahŕňa aj viesť svoj domov k pokániu.

Vy by ste mali byť prví, kto činí pokánie a vyznáva svoj hriech, a neočakávať, že prvý krok urobia iní.

Ak by som v rozhovore zranil city svojej manželky, musím sa kajať, vyznať svoj hriech Pánovi a požiadať ju o odpustenie. Nečakajte, kým vaša manželka príde za vami; choďte za ňou, kajajte sa a požiadajte ju o odpustenie. A buďte konkrétny, priznajte, čo ste urobili a prečo ste to urobili, a ukážte, že sa z Božej milosti snažite zmeniť.

Pri tom všetkom dbajte na Jakubove slová: „*Vedzte, bratia moji milovaní: Nech je každý človek rýchly, keď treba počúvať, pomalý, keď má hovoriť, a pomalý k hnevu. Lebo hnev muža nepôsobí spravodlivosť pred Bohom.*“ (Jakub 1:18-20)

Kto chce viesť svoju rodinu, musí ju viesť k pokániu. Kresťanskí muži by sa nemali vyhovárať, ale prevziať zodpovednosť. Pamätajte, že pokánie nie je malým dielom v kresťanskom živote; to je kresťanský život. Martin Luther povedal: „Keď náš Pán a Majster Ježiš Kristus povedal: „Čiňte pokánie,“ chcel, aby celý život veriacich bol životom pokánia.“ Ján Kalvín učil: „Pokánie nie je len začiatkom kresťanského života; to je kresťanský život.“

Cieľom hlavných kajúcnikov je podobať sa menej svojmu starému ja a viac svojmu Spasiteľovi. Ako kresťan ste v Kristovi, ste s ním zjednotení a v spoločenstve s ním (Ján 15:1-5; Rimanom 8:1). A to znamená, že skutočný ty, ako kresťanský človek, si kajúcnikom, odporcom hriechu a rastieš v Božej milosti. Všetci máme príležitosť odrážať túto milosť do života ľudí okolo nás a kresťanskí muži majú na to osobitnú príležitosť vo svojom dome. Ved'te ich dobre.

Spokojná žena

na pokračovanie

Keď sa povie *spokojná žena*, či máš hneď na mysli niektorú konkrétnu osobu? Zamysli sa trochu dlhšie. Môžeš si spomenúť na niekoho, kto zodpovedá tomu opisu?

Nie je to ľahké, nemáme celý zoznam žien, ktoré by sme opisali ako spokojné. Práveže je to veľmi časté, vidieť okolo seba nespokojných ľudí. Všimame si, že aj ženy kresťanky sme v tomto bez výnimky zahrnuté.

Začnime teda takouto úvahou:

Či je niečo, čo si dosiaľ prežila ideálne? Pravdaže nie. Preformulujeme otázku. Či je aspoň niečo v tvojom živote také, aké si si to predstavovala? Detstvo, školenie, zamestnanie, láska, manželstvo, rodičovstvo, staroba, zbor, služba, modlitebný život, duchovný život...

Dovolím si odpovedať v mene všetkých žien: Nie, nič nie je také, ako sme si to predstavovali. Lenže v mysli si najčastejšie udržujeme ten obraz, tie predstavy o tom, ako by život mal vypadáť, ba všemožne sa snažíme dosiahnuť a splniť svoje očakávania. Avšak najčastejšie to nejde.

A to v nás prebúdzá rozčarovanie a nespokojnosť?

Teda, čo nás robí nespokojnými?

Jedným slovom nesplnené očakávania. Naše očakávania, a teda i žiadosti, závisia od toho, na čo sa pozeráme, čo počúvame a o čom premýšľame. Preto sa musíme opýtať: Odkiaľ čerpáme? Čo má na nás vplyv? Čím sa krmíme?

Čo pestujeme vo vnútri, aké predstavy?

V dnešnej dobe sa veľa hovorí: myslí vo veľkom, snívaj veľké sny, odváž sa na veľké veci. Ale Pán povedal, že je úzka cesta, ktorá vedie do života (Matúš 7:14). Úzka, niet na nej miesta pre mnoho vecí, mnoho žiadostí, niet miesta pre široký obraz. Tá cesta nie je ani populárna, málo je tých, ktorí ju nachádzajú.

Písmo nás poučuje, že máme žiť pokojný a tichý (jednoduchý) život na tejto zemi (1. Timoteovi 2:2). V telesnom živote si nemáme žiadať mnoho, lebo z našich vlastných žiadostí prichádzajú rôzne pokušenia, a naše telo sa nerado zrieka, skôr nás vábi k hriechu (Jakub 1:14-15). Potrebujeme si premeniť a obnoviť svoju myseľ, nerozptyľovať svoje myšlienky a túžby podľa spôsobu tohto sveta. Uspokojiť sa v Bohu a to, čo vložíme do Jeho rúk naozaj nechať tam.

V 2. knihe Kráľov v 4. kapitole je zaznamenaný príbeh o žene, ktorá s manželom nemala deti. V tom čase neplodnosť nebola iba zdrojom nespokojnosti pre rodičov, ale predstavovala i hanbu v spoločnosti. Táto žena iste bojovala s pocitom nespokojnosti a opovrhovania. Možno prešiel dlhý čas, kým sa s tým vedela vyrovnáť. A vieme, že to dokázala, lebo v opísanom oddiele vycitujeme, že nebola sústredená na seba.

**Potrebujeme si premeniť a obnoviť svoju myseľ,
nerozptyľovať svoje myšlienky a túžby podľa
spôsobu tohto sveta.**

Bola zameraná na potreby iných a slúžila Bohu tým, čo mala a mohla vykonať. Pripravila s manželom prýbytok mužovi Božiemu, ktorý často prechádzal povedľa nich. Jej starostlivosť nezostala nepovšimnutá a prorok Elizeus sa jej chcel odvdáčiť. Pýtal sa, čo by mohol pre ňu urobiť, možno prihovoriť sa za ňu u kráľa alebo vojvodu. A jej odpoveď nám prezrádza, aký bol stav jej srdca.

„Načo? Bývam uprostred svojho ľudu.“ Inými slovami, nič mi nechýba, dobre mi je tu, kde som. Ani len nevyjadrila žiadosť po deťoch. Bola to jedna spokojná žena. A Boh k jej spokojnosti ešte pridal a splnil aj jej žiadosť.

„A pobožnosť so spokojnosťou je skutočne veľkým ziskom“ (1. Timoteovi 6:6).

Záznam zo sesterského stretnutia v Hložanoch, september 2023

Manželstvo ako záhrada

Vieme, že manželstvo medzi mužom a ženou vytvoril Boh, a to hneď na počiatku. Pre neho je táto inštitúcia jediná platná. Vytvoril ich ako pár, nie muža a muža ani ženu a ženu. Ženu stvoril pre muža a povedal, že je to dobré, je to amen. Božím úmyslom bolo, aby muž a žena v takomto zväzku boli šťastní, spokojní, tiež i v rámci svojej novovzniknutej rodiny - s deťmi.

Manželia majú rovnakú úlohu: spoločne plánovať svoje manželstvo, budovať ho, pestovať, zdokonaľovať podľa Božej vôle a Jeho slova, v ktorom i nachádzame najlepšie rady, pokyny a návody ako má vyzeráť kresťanské manželstvo dvoch veriacich osôb, detí Božích. Ono má byť príkladom – svetlom pre tento svet. Príkladné, silné manželstvo je potom tá zdravá bunka, základ spoločnosti, najmä Kristovho tela – Jeho cirkvi. Prvé manželstvo vytvoril Boh v edenskej záhrade a pochvaloval si, že je to dobré. Manželov umiestnil do krásnej záhrady medzi kvitnúce kvety a kríky, stromy rodiace množstvo ovocia, rôzne zvieratá... A manželia si užívali na takomto krásnom mieste a starali sa oň. Boh im tú krásnu záhradu a všetko v nej zveril do starostlivosti. Panovali nad ňou a nad zvieratami. Každý deň chodil Boh do tejto záhrady stretávať sa s nimi a užívať si spoločenstvo s týmto párom, lebo ich miloval.

Či to nie je krásny obraz? Aj dnes môžeme naše manželstvá pripodobniť záhradám. Tak ako sa treba starať o záhradu, aby bola zdravá, krásna a prinášajúca úžitok, treba dbať i o svoje manželstvo – stále sa starať oň, pestovať, obrábať, zalievať...

Prvou prácou v budúcej krásnej záhrade je rýľovanie, či orba a vyčistenie pôdy od všetkého nepotrebného – starých koreňov, suchých listov a iného odpadu. Keď sa zamilovaný pár rozhodne, že vstúpi do manželstva, je potrebné, aby obaja zrýľovali a prekopali svoj doterajší

život, svoje srdce a postoje. Najprv si treba dôkladne premyslieť, či zvolená osoba je úplne tá správna pre budúci zväzok. Obaja sa musia rozhodnúť, že sa budú meniť a prispôsobovať svojmu budúcemu manželskému druhovi, čiže vzdať sa čiastočne svojho ja a zbaviť sa niektorých svojich zlých zvykov. Treba prekopať a očistiť svoju minulosť – zbaviť sa nepriaznivej spoločnosti, či priateľov, ktorí by mohli rušivo ovplyvňovať náš budúci manželský život. Treba tiež myslieť i na to, že si treba urovnať vzťahy so svojou dovtedy najbližšou rodinou ako sú bratia, sestry, najmä rodičia. Tie väzby odteraz už nebudú také blízke ako doposiaľ. Manžel či manželka sa stáva bližšou osobou než sú to rodičia. I naďalej ich máme milovať avšak najdôležitejšou osobou je náš manželský partner (Matúš 19:5).

Do správne pripravenej pôdy sejeme semeno. Naše manželstvo sa začína veľkou láskou a krásnymi snami o budúcnosti. Začíname sa zblížovať emočne, psychicky a fyzicky. Snívame o potomkoch – rozsievame semeno nádeje a lásky. To semeno začína klíčiť, a pritom ako vzrastá, čoraz viac sa o rastlinu musíme starať. Vyžaduje si to našu neustálu pozornosť, zálievku, okopávku, hnojenie či čistenie od buriny.

Aby naše manželstvo mohlo prinášať zdravé a chutné plody, ktoré by boli k úžitku nám a našim blízkym, ba i svetu vôkol nás, aby všetci videli to svetlo a správny príklad v našich manželských životoch a aby aj Boh mal nad nami radosť, potrebné je, aby sme sa neustále o naše manželstvo starali. Sám život, ale i my sami si doň prinášame mnohé problémy, nezhody a nepochopenia. Práve našimi múdrymi skutkami manželstvo môžeme vyčistiť od vonkajších vplyvov, od nečistých a zlých žiadostí, od útokov diabla na naše manželstvo. Všetky rady pre také situácie môžeme vyhľadať v Božom slove,

čítajúc jeho Sväté Písmo často i obaja manželia spoločne a vyhľadávajú práve state týkajúce sa našich problémov. Božie slovo je tým správnym pokrmom k prekvitaniu našej záhrady - nášho manželstva.

Najlepším záhradníckym substrátom pre manželstvo je Božie slovo. Preto prichádzajme pravidelne do cirkvi, modlime sa a majme i domácu pobožnosť a zaučajme tomu i naše deti. Uvidia na nás príklad, prostredníctvom ktorého sa naučia zdravému kresťanskému rodinnému životu.

Svoju záhradu – manželstvo pravidelne zalievajme modlitbou. Robme to denne. V období globálneho duchovného sucha, bez tej vody, bez modlitieb naša záhrada, teda naše manželstvo vyschne. Mnoho zmôže modlitba spravodlivého – hovorí Písmo. Vlastne, modlitba vzdiali každý problém.

Pokým sa vzorne staráme o našu záhradu, o naše manželstvo, žiaľ sú i rôzni škodcovia, ktorí sa snažia vojsť dnu a priniesť škodu a zničiť naše manželstvo. To môžu byť rôzne zvieratá ako napríklad krtko, či v Písme spomínané malé líšky, rôzne insekty, rastlinné vši, plesne... Ničia korene, vyhrýzajú plody, listy a robia nám veľké škody. Preto, dobrý záhradník musí neustále proti nim bojovať.

Spomeňme len niektoré z vecí, ktoré škodlivo pôsobia na naše manželstvá:

Pýcha

Príslovia 13:10 „*Pýcha vyvoláva iba roztržku, ale tí, čo si dajú poradiť, vlastnia múdrosť.*“

Príslovia 8:13 „*Mať bázeň pred Hospodinom znamená nenávidieť zlo. Neznášam pýchu, nadutosť, cestu zla a ústa, čo prekrúcajú.*“

Pýcha je teda zlá v očiach Hospodina. Ako sa ona prejavuje? Môže to byť i tým, že manželia súperia, ktorý z nich bude mať pravdu. Zažili sme to? „Nemáš pravdu, ja mám! Nevieš to, ja viem! Nie je to tak, a ja ti k tomu

dám i dôkaz! A ak aj nie, je to tak, ako ja hovorím, že je!“ A keď sa i ukáže, že schybil, aká hanba! Pyšný človek sa však nehanbí, ani neuzná, že nemal pravdu.

Stane sa i to, že jeden z manželov schybí, avšak skrýva svoj skutok pred tým druhým, aby jeho slabosť neodhalil. Je to tiež pýcha.

Tu prichádza nasledovný škodca, ktorý je takmer rovnaký ako pýcha. Je to neúprimnosť. Môže byť súčasťou ľudského charakteru, alebo nadobudnutá vlastnosť. Napríklad, javí sa u detí, ktoré boli mnohokrát trestané, ktorým sa nedarilo spĺňať očakávania rodičov. Také deti potom klamú, aby neboli potrestané, ale aby boli milované. To sa stáva zvykom a súčasťou správania sa i dospelého jedinca. U niektorých ľudí sa neúprimnosť javí v určitých situáciách, keď na nich napríklad partner slovne zaútočí a vyžaduje si všetky detaily o niečom, reaguje hnevom, krikom... vtedy ten druhý vyrieka poloklamy, či klamy, je neúprimný, len aby sa vyhol takýmto útokom. Samozrejme, úprimnosť je v manželstve veľmi dôležitá. Treba hovoriť pravdu, netreba od manželského druha nič skrývať, nerozhodovať o ničom poza jeho chrbát, ak vieme, že by sa s tým nikdy nezhodol.

Neúprimnosť rodí nasledovného škodcu a tým je nedôvera. K nedôvere príde, keď partner má pochybnosti o tom druhom, či hovorí pravdu, či vôbec aj myslí to, čo hovorí, či je úprimný vo svojich prejavoch pocitov, či sa možno naň spoľahnúť v ťažkých a zložitých chvíľach. Medzi ľuďmi, ktorí žijú bez Boha je zaužívané tvrdenie, že keď sa dôvera raz stratí, už nikdy sa nenavrátí späť. Čiže takú osobu treba údajne hneď opustiť a nikdy viac jej netreba dôverovať. Je pravda, že sa dôvera veľmi ťažko buduje a veľmi ľahko sa stráca. Predsa, my ako veriaci kresťania vieme, že dôvera sa môže znovu vybudovať, avšak len s Božou pomocou a vtedy, keď na to vynaložíme úsilie. Óda na lásku (okrem iného) nám hovorí: láska všetkému verí.

**Je potrebné zaujímať sa o pocity, záujmy, túžby
či problémy svojho manžela alebo manželky.**

Možno tomu úplne nerozumieme, ale láska dáva ďalšiu šancu tomu, kto zlyhá a rozčaruje nás. Samozrejme, láska nie je naivná a hlúpa, že bude každému veriť, a veriť každej hlúposti či zlu. Láska však poskytuje šancu nášmu manželskému druhovi, aby svoju chybu napravil, aby ukázal, že chce byť lepším. Veríme mu a jeho túžbe a schopnosti napraviť veci tam, kde urobil chybu. To znamená, že mu nebudeme stále opakovane jeho chybu pripomínať a odsudzovať ho za to, vždy keď sa nám to hodí, alebo ho tým emotívne vydierať. Modlíme sa za nášho druha, dáme mu novú šancu, odpúšťame a znovu mu dôverujeme. Tak budujeme dôveru, staráme sa o ňu a bojujeme proti nedôvere.

Škodcom je i neúcta k svojmu manželskému partnerovi. V liste Efežanom Pavel píše, aby sa ženy podriaďovali svojim manželom. Vieme, že dnes v súčasnej dobe ženskej emancipácie je to divná vyhláška, avšak samotná emancipácia je diablov výmysel, aby zničil Boží poriadok a Jeho vôľu. Je to podľa Božej vôle, aby žena poslúchala muža, aby si ho uctievala a aby ho milovala. Ba, píše sa i to, že by sa ho bála. Nejde tu samozrejme o ten strach, v ktorom sa pred mužom trasieme. Ide o úctu, ktorou mu dávame možnosť, aby bol tým, čím podľa Boha má byť – hlavou rodiny. Tým spôsobom z neho môže byť opravdivý muž. Nie je vôľou Boha, aby manželka manželovi neustále niečo vytýkala, aby ho obviňovala, že napríklad jeho zárobok nie je taký, akým by si priala.

Mala by byť spokojná s jeho snahami a s tým, čo ako rodina vlastnia. Mala by šetrne nakladať peňazmi v domácnosti, variť a nie nakupovať polotovary či drahé jedlo, oblečenie. Mala by byť usilovná gazdiná. Potrebne je, aby manžela povzbudzovala pri jeho práci, čím mu je i motiváciou. Tým mu preukazuje úctu.

Pavel manželom hovorí, aby milovali svoje manželky. V láske je vlastne zahrnuté všetko: trpezlivosť, úcta, úprimnosť... Keď manžel rozhodne, že bude v každej chvíli milovať svoju manželku a podľa toho sa bude stále správať, žena rada splní svoju úlohu. (1. Korintským 13:4)

Sebeckosť je vlastnosť, ktorá myslí len na seba. Na svoje pocity, na svoj pôžitok, komfort. Sebeckosť chce, aby všetko bolo podľa nej, nemyslí na potreby toho iného. Žena si možno myslí, že si kúpi šaty, hoci aj za posledné peniaze. Mnohí muži, žiaľ, vedia minúť všetku výplatu na alkohol. Sú rôzne zlé príklady v tomto svete. Aj lenivosť je druh sebeckosti. „Dnes sa mi nechce variť, bude sa jesť niečo, čo si kúpime.“ „Veci si nechám tu, ponožky na podlahe... manželka to aj tak uprace.“ Nedostatočná starostlivosť o rodinu patrí tiež k sebeckosti. Ak sa upriamujeme len na svoje vlastné záujmy, koničky, internet, svoju spoločnosť a len málo času venujeme rodine, je to sebecké. Je potrebné zaujímať sa o pocity, záujmy, túžby či problémy svojho manžela alebo manželky. Treba to robiť správnym spôsobom.

Ešte jedným škodcom v našom manželstve môže byť práve nedostatočná a neadekvátne komunikácia. Apoštol Pavel nás učí, že naše obcovanie má byť úctivé, príjemné... Správame sa tak k iným ľuďom v priebehu života, v práci, v cirkvi... o koľko viac by sme sa mali tak správať k našim najbližším – partnerovi a k deťom.

Možno sme si z našich rodín priniesli nesprávny spôsob komunikácie s našimi rodičmi alebo súrodencami, ale keď vojdeme do manželstva, to môže byť kameňom úrazu v našom novom vzťahu. Môže to nášho druha šokovať alebo ho vzdialiť od nás. Treba, aby sme sa správali podľa návodu Božieho slova, ktoré nás učí, že nemáme byť hneviví, ale máme komunikovať príjemne a úctivo.

Takýto zvyk treba vniesť do manželstva hneď na začiatku a malo by to byť pravidlom. Ak príde k škriepke, netreba kričať, zvyšovať hlas, ale použiť rozumné správanie namiesto správania sa pod vplyvom silných emócií. Vždy víťazí rozumná komunikácia, nie hnev. Zvady prinášajú len zatemnenie mysle, hnev a urážky.

Osobitne nebezpečné je vadiť sa pred deťmi. U nich to môže vyvolať traumy na celý život. Ten model správania sa prevezmú jedného dňa do svojich rodín. Nakoľko je to možné, treba sa vždy snažiť o mierny priebeh riešovania konfliktov. Dá sa to dosiahnuť rozhovorom. Možno to niekedy trvá dlhšie, avšak prináša dobré výsledky. Dbajme aj na verbálnu, slovnú komunikáciu, ale často i na komunikáciu našim telom, ktorým tiež môžeme vysielat' signály nášmu druhovi.

Sú ešte mnohí škodcovia, ktorými nám diabol chce uškodiť, ba zničiť naše manželstvá. Vďaka Bohu, že máme zbraň, ktorou môžeme proti nim bojovať. Je to Slovo Božie, ktoré nás učí všetkej múdrosti. Je to modlitba, protredníctvom ktorej sám Boh pomáha víťaziť nad všetkým, čo na nás útočí.

Anna Andrášiková

Mladý som - mám silu

Izaiáš 40:30 „Mladíci sa unavia a ustanú, mládenci sa potkávajú na každom kroku.“

Na úvode, chcel by som, aby sme sa trochu pozastavili a uvažovali nad významom týchto slov. Keď som počul alebo prečítal tento verš, vždy mi na myseľ prichádzali mladí ľudia plní sily. Keď som bol mladší a začínal som si všímať, čo je život, aký je svet, myslel som si, že svet zostáva na mladých. O sebe som mal názor, že som mladý, mám silu, čo mi kto môže? Často mi to diabol kládol do mysle. Tak to bolo, bol som tínedžer, roky prechádzali a prišiel čas v roku 2017, keď som sa dopustil nejakých malých vecí, z ktorých som sa neskôr chcel vymaniť, ale som spoznal, že ja sám v sebe nemám na to silu.

Bol začiatok roka, keď v našom zbore hosť kazateľ kázal o tom, že Boh dáva silu tým, ktorí sú v problémoch, z ktorých nevládzu vyjsť, len Ho musia vpustiť do srdca. Veľmi mi to prehovorilo a začal som sa intenzívne modliť, aby ma Boh vymanil. Ubehol týždeň, bola sobota a jeden brat na začiatku služby prehovoril o krste vodou a spasení. Nemohol som prestať myslieť o tom, že chcem byť spasený a chcem sa dať pokrstiť. Na konci služby som si pýtal krst a v máji toho istého roku som bol pokrstený vodou.

No aj napriek tomu som si všimol, že síce som mladý, ešte stále som slabý. Niečo mi chýbalo, tá vnútorná sila, a bol to Duch Svätý. Za ten dar som sa modlieval každý deň asi 2-3 mesiace, ale som ho neprijal. Časom hasla moja nádej, že sa zmení môj život v tom zmysle, že nadobudnem tú silu. Avšak prišiel čas mládežníckeho kempu a hneď prvé ráno počas stíšenia sa sme sa rozprávali o tom, aké máme očakávania. Ja som povedal, že nemám očakávania z kempu, čo bolo naozaj pravdou. Prvý večer kazateľ Mike McGurk kázal o krste Duchom Svätým a to ma rozpamätalo, po čom som túžil minulé mesiace. Predsa, keď povolal na modlitbu, ja som nevystúpil vpred, lebo mi diabol vsunul pochybnosť, že keď som doteraz neprijal ten dar, tú silu už nedostanem.

Prešlo niekoľko dní a znovu kázeň šla v tom istom smere a že nie je dôležité, akí sme, pretože nie je neskoro pre žiadneho z nás. Mnohých to povzbudilo a vyšli na modlitbu, tak som si aj ja povedal - teraz alebo nikdy. Kým sme sa modlili, bol som pokrstený Duchom Svätým. V ten večer som dostal novú nádej a tú silu, ktorá mi tak veľmi bola potrebná. Sila, aby som víťazil v boji proti diablu.

Mnohokrát môžete pociťovať, že nie ste vážení, že ste slabí alebo nehodní. Pre Boha ste dôležití, On si váži Vaše životy a dá Vám silu, ktorú potrebujete. Keď hovoríme o tom, že mladí ustávajú, občas je to znechutenie a pocit, že ubúda síl. Ak však poznáme Boha, vieme, že Jeho sila je stála. Keď čítame o apoštoloch, vidíme, že často cestovali a hlásali evanjelium. V tom je tiež vidieť tú silu Božiu. Na mládežníckom kempe v roku 2022 sme jeden deň strávili v Novom Sade a mali sme svedčiť ľuďom o Bohu. Nikdy predtým som nikomu nesvedčil, mal som trému a bál som sa. Bál som sa, že to nezvládnem. Preto som sa približoval a odovzdával Bohu, aby ma viedol. Práve vtedy som dostal silu. Tá sila ma viedla celý ten deň.

Možno si aj ty myslíš podobne: Mladý som, mám silu. Áno, možno ju teraz máš, ale je to sila, ktorá veľmi ľahko môže opustiť telo. Mnohokrát prichádza diabol a hovorí ti do mysle, že nie si dostatočne dobrý, nikto neberie tvoje rady alebo si s niekým nerozumieš. Neustávaj, ale hľadaj silu zhora. Chcem ťa v tom povzbudiť. Prídu ťažké obdobia v tvojom živote, ale spomeň si na Boha, ktorý ti dáva silu. Prídu búrky a vetry, ale i ony počúvajú na rozkaz Boží.

Koniec uvedených veršov hovorí, že mládenci sa potkávajú na každom kroku. Prídu občas poklesky a pády v živote, ale Boh je stále tu, aby ti dal silu a víťazstvo. Hľadaj silu od Boha pre každý svoj krok.

Dávid Čobanin

Vízia prvá časť

„Zaujmem svoje stanovisko, postavím sa na stráž a budem hliadkovať, aby som videl, čo mi povie, a ako mi odpovie na moje výčitky. Potom mi Hospodín odpovedal a riekol: „Zreteľne zapíš videnie na tieto tabule, aby ním čitateľ zrakom ľahko prebehol. Videnie totiž už speje k naplneniu. Neodvratne a neomylnne sa schyľuje ku koncu. Keby sa oddialilo, vyčkávaj naň, lebo sa určite splní a nebude meškať.“ Habakuk 2:1-3

Jedna zo základných vecí k osobnému vzrastu je práve vízia. Ak chcem osobne rásť, musím mať predstavu, čím sa chcem stať, vlastne musím vlastniť víziu. Zrak je, keď niečo vidíme otvorenými očami a vízia je niečo, čo vidíme, keď sú naše oči zatvorené. Vízia nielenže je biblická, ale je aj praktická. Porekadlo hovorí: Nie si chudobný, pretože nemáš peniaze, ale pretože nemáš víziu. A iné hovorí, že tam, kde nieto vízia, nieto ani nádeje. Keď si žiadame od Boha víziu, vtedy sme otvorení prijať tú najlepšiu budúcnosť, ktorú Boh má pre nás. Biblia hovorí, že keď nieto videnia, ľud hynie, a práve preto je vízia potrebná každému človeku. Ako sme si prečítali slová Habakuka, On sa pripravil: vidieť, čo mu Boh povie. Izaiáš hovorí, že Božie cesty nie sú naše cesty a Jeho myšlienky nie sú naše myšlienky. Božia vízia v našom živote nás posúva, aby sme mohli vyjsť na úroveň poznať Božie plány a myšlienky pre náš život. A preto by som zdôraznil niekoľko bodov k prijatiu vízie od Boha.

- Počuj víziu (Habakuk 2:1)

Kým v bežnom svete hovoria, že sa staneme tým, na čo sa dívame, v duchovnom svete je to opak: staneš sa tým, čo a koho poslúchaš. Keď sa pozeráme do Božieho slova, ono nás povzbudzuje, aby sme nielen boli zameraní na to, čo a koho poslúchame, ale aby sme chodili vierou a nie videním. Vierou môžeme chodiť skrze poslúchanie Božieho slova.

Boh nechce, aby tvoja viera bola formovaná na základe toho, čo vidíš, ale na základe toho, čo počuješ. Zborom odkazuje Boh, že kto má uši na to, aby počul, nech počuje. Ježiš povedal: „Moje ovce počujú môj hlas a ma nasledujú.“

To, čo počujeme, vyprodukuje, aby sme to aj videli. Poslúchanie je v Biblii jedna z najdôležitejších vecí, ktoré Boh žiada od nás. A keď nám Boh povie, vtedy budeme vidieť, ako to povedal Habakuk.

- Napíš víziu (Habakuk 2:2)

Hospodín povedal Habakukovi: „Napíš videnie.“ Napíš to, čo ti Boh povedal a čo si videl. Je veľmi dôležité napísať, čo sme počuli, čo povedal Boh, lebo pozdejšie sa môže stať, že príde diabol a bude chcieť doniesť pochybnosť do toho, čo Boh povedal. Na počiatku Boh povedal Adamovi, že ak by jedli zo stromu poznania dobrého a zlého, istotne zomrú. Satan prišiel a opýtal sa Evu, či naozaj Boh to povedal. Taktiež Pán Ježiš, keď bol pokúšaný na púšti, diabol vždy do Božieho slova donášal pochybnosť. Ježišovou odpoveďou však boli výpovede, ktoré vždy začínali: „Je napísané...“ Preto je dôležité napísať víziu. To môže byť pripomienkou a taktiež povzbudením, aby sme pokračovali v tom, čo nám Boh povedal, a tak kráčali napred.

Uvažujme nad týmito bodmi do nasledovného vydania časopisu, v ktorom vyjde pokračovanie článku.

Dávid Mamojka

**To, čo počujeme, vyprodukuje,
aby sme to aj videli.**

Nádej pre každého

Mali ste niekedy pocit, že nepatríte do tejto spoločnosti a do tohto systému? Nebavia Vás rovnaké témy ako ostatných a už vôbec Vás nebavia prázdne slová, dlhé noci v klube a kvôli tomu si myslíte, že ste divní? Práve toto som si aj ja myslela. Síce som šla von niekoľkokrát, nemala som zvláštne dobrý pocit z toho. Jednoducho som sa nenašla vo veciach, v ktorých sa väčšina mladých dnes nachádza.

V mojom živote vždy bolo prítomné Božie slovo, vedela som, že Boh je, ale úprimne povedané, nikdy som nad tým veľmi neuvažovala. Brala som to ako zastaralé a niekedy až nudné, že čítať Bibliu a modliť sa, čo v tom môže byť zaujímavé...

Keď som prišla do veku, v ktorom väčšina už naplno vychádzala do klubov, necítila som sa pohodlne. Bolo mi to také neprirodzené a aj keď som tam šla, pociťovala som to tak, že sa tvárim byť niekým, kým nie som. V tom čase som bola dosť zatvorená osoba a nekamarátila som sa s veľa ľuďmi. Avšak dôležité je, že som sa kamarátila s jednou správnou osobou, ktorá ma aj priviedla bližšie k Bohu.

Bolo leto a pamätám si, že to leto nebolo ľahké pre našu rodinu, ale Pán to videl a chcel mi ukázať, že je nádej a moc v Ňom. Bola som povolaná na mládežnícky kemp (ktorý úprimne odporúčam osobne zažiť!). Najprv sa mi tam ani nešlo, lebo som nepoznala takmer nikoho a nevedela som, ako to bude vyzeráť. No predsa som šla. Na kempe sme mali rannú pobožnosť, prednášky týkajúce sa aj súčasných tém z kresťanského hľadiska, mali sme aj voľný čas a večer bývali bohoslužby. Tu som prvýkrát videla, že sú mladí ľudia, ktorých zaujíma niečo iné ako vychádzky. Títo mladí hľadali Boha, živého Boha, ktorý naozaj bol prítomný. To silné prežitie Boha a Jeho moci som predtým nepocítila na taký spôsob.

Keď som sa vrátila domov, to semeno Božieho slova vo mne začalo rásť a ja som začala viac a viac o Bohu premýšľať.

Začala som chodiť do zhromaždenia na bohoslužby a zakaždým, keď som prišla, Slovo, ktoré bolo hovorené, bolo hovorené práve ako mne, piesne, ktoré odznievali, sa dotýkali môjho srdca a viedli ma na cestu pokánia. Tá cesta nie je ľahká, ale je hodno ňou prejsť. Keď povieme pokánie, nemyslíme tým, že iba ľutujeme naše chyby a naše hriechy, ale sa aj odvraciamy od nich a ideme celkom novou cestou, čistou cestou Ježiša Krista. Čítanie Biblie a modlitba už pre mňa neboli nudou, ale skutočné počutie a prežitie Boha. Síce niekedy nepríde odpoveď na Vašu modlitbu, Boh o nej vie, len nie je možno správny čas.

Vďačná som Bohu, že mi pomohol sa navrátiť k Nemu a uvedomiť si, že obyčajný život môže mať naozaj zmysel s Ním. Našiel ma, keď som potrebovala potešenie a nádej, a preto som Mu nesmierne vďačná.

Pravdaže, ešte stále vzrastám v Kristovi a On buduje mňa a môj charakter. Mojou modlitbou je, aby sme naozaj všetci chceli podobať sa viac Jemu. Potom budeme láskaví, súcitní, ľútostiví, hotoví pomôcť v núdzi, vytrvalí a najmä smelí ísť napred za Ním.

Na záver by som chcela pridať verš z Biblie, kde v Zjavení Jána 3:20 hovorí: „*Hľa, stojím pri dverách a klepem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vojdem k nemu a budem večerať s ním a on so mnou.*“ Otvorme Pánovi dvere svojho srdca a počúvajte Jeho hlas, ktorý k nám hovorí, buď to priamo, alebo cez ľudí. Taktiež mám nádej, že aspoň niekoho sa tieto slová dotkli a verím, že sa Vás ešte väčšmi dotkne samotné Božie slovo.

Ema Turanová

Vstup do Božej prítomnosti

Derek Prince

„Keďtedy máme, bratia, smelosť do vchodu do svätyne v krvi Ježišovej - ktorý to vchod nám vysvätil ako cestu novú a živú cez oponu, to jest cez svoje telo.“

Židom 10:19-20

Aké privilegium nám je darované! Daná nám je možnosť úplne sa priblížiť k Bohu. Prekážka tomuto bol hriech a neposlušnosť Božiemu slovu. Avšak v obeti Pána Ježiša na kríži prišlo riešenie. Chrátová opona sa roztrhla vtedy, keď Pán bol ukrižovaný.

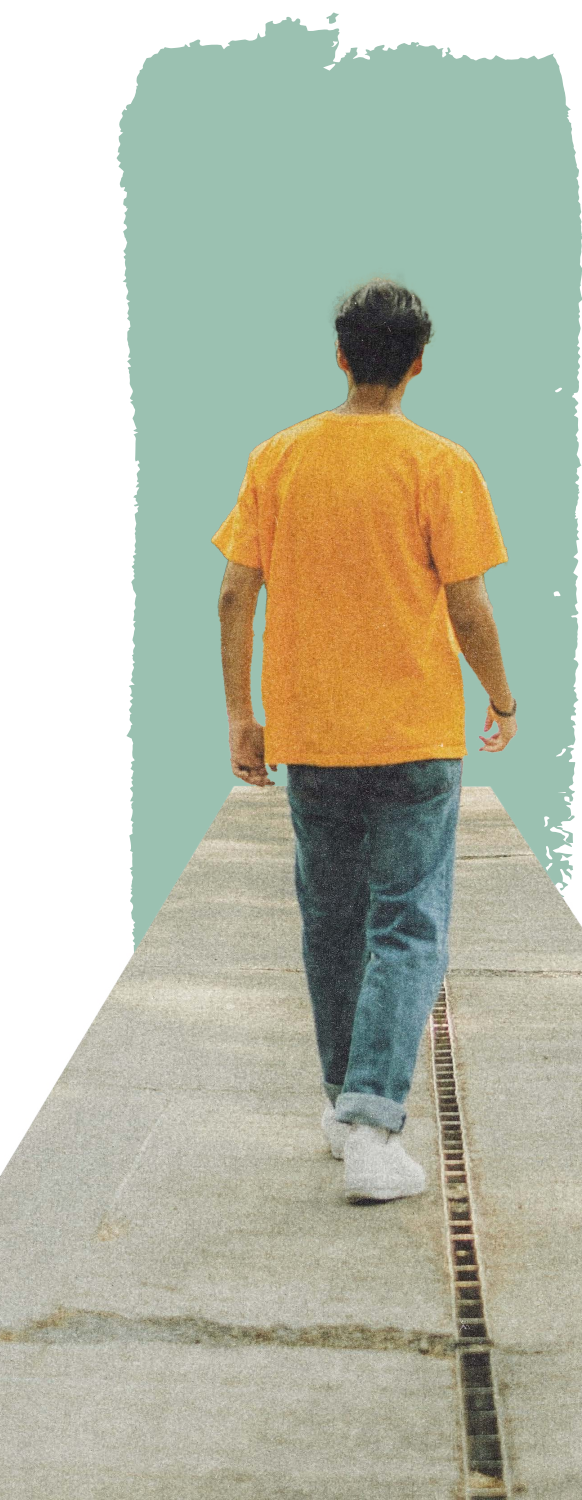
Autor knihy Derek Prince nás pouča, ako môžeme chválami, obetovaním seba a skutočným pokorením sa vojsť do Svätyne svätých. To, čo v Starej zmluve bolo možné kňazovi len raz v roku, nám je umožnené na každý deň. Boh je však žiarlivý Boh. Nemôžeme uctievať nikoho a nič okrem Neho. On je jediný hoden uctievania.

Ak svoj čas venujeme iným veciam, budeme mať menej času úprimne slúžiť Bohu.

Autor nás vyučuje, že je pre úprimné uctievanie potrebné úprimné srdce, čisté svedomie, plnosť viery a telo umyté čistou vodou - Božím slovom. V tejto knihe nachádzame dobré rady, ako nájsť silu pre úplné odovzdanie sa Bohu v Svätyni. A keď vojdeme do Božej prítomnosti, nie sú žiadne hranice, čo Boh môže vykonať.

„Vojdite do Jeho brán s oslavou, do Jeho dvorán s chválou!“
Žalm 100:4

Branislava Murtinová

S Otcom cez životné mrákavy

„Toto som vám povedal, aby ste našli vo mne pokoj. Na svete máte súženie, ale dúfajte, ja som premohol svet!“

Ján 16:33

Slnčné dni sa skončili. Sivé mraky zatemnili oblohu, chlad a šero vystriedali teplé dni. Nebolo už vidieť rozkvitnuté kvety ani počuť štebot spevavých vtákov, iba občas krákanie čiernych vrán a šuchot žltých listov padajúcich zo stromov. Bolo úplne inak ako pred niekoľkými dňami. Zavítala jeseň.

Malé očka pozorovali okolie, prekvapene behali sem a tam a vnímali, že sa niečo udialo. Nebol to obraz, ktorý očakával, niečo tam chýbalo a to ho zmiatlo. Detská tvárička prezrádzala, že je sklamaný. Stál na mieste, spustil plecía a nehybne hľadel do prázdna, akoby o niečom premýšľal. „Chod' sa hrať,“ prerušili ho otcove slová. Len pokrčil pleciami a zostal stáť na mieste.

„Čo sa stalo, prečo si tak osmutnel?“ spýtal sa otec. Chlapec iba stál na mieste a nemo pozoroval dvor, ktorý nebol taký, aký očakával, ale bol prázdny, pretože všetky jeho hračky boli upratané pred dažďom, ktorý donedávna zavlážoval zem. „No chod' už, neotáľaj,“ povzbudzoval ho otec.

„Ale, veď všetko je mokré, nemôžem sa hrať, namočíť sa,“ váhal chlapec.

„Neboj sa, veď ťa mama dobre obliekla. Máš gumové čižmičky, nepremokavé nohavičky a bundu. Máš všetku výzbroj, ktorú potrebuješ, si vyzbrojený ako vojak!“ presvedčivo ho uspokojuje otec. Vidno to zapôsobilo pozitívne a malá namosúrená tvár sa rozjasnila.

„Ja som vojak, nemôže mi voda nič!“ hrdó vyhlásil a vykročil odvážne ako ozajstný vojak.

Otec pozoroval malú postavičku ako sa vzdialuje na dvor a pozoroval, kam pôjde ako prvé. Bola to mláka, ktorú chlapec spozoroval pod odkvapom. Chvíľu sa tam bavil, až pokým nespozoroval pieskovisko, ktoré bolo zakryté krycou plachtou. Zaujímalo ho, či sú tam aj jeho hračky chránené. Bol rád, že boli tam uschované v suchu.

„Ďakujem, že si nám zachránil naše hračky,“ zakričal chlapec, „kedy si to urobil?“

„Kým si ešte spal,“ odpovedal otec.

Chlapec mu poďakoval palcom hore a pokračoval v hre. Kým pokračoval v svojej práci, otec dával na neho pozor. Dbal, aby nešiel na nebezpečné miesta, lebo vedel, že v takýchto podmienkach ich je viac ako obvykle. Spozoroval, že sa vybral smerom k tehlovej dlážke, a tam zastal. Chvíľku tam stál a zakríkol na oca:

„Tehly sú šmykľavé, keď sú mokré, pravda? Radšej tam nepôjdem.“ Otočil sa a šiel iným smerom.

Otec bol príjemne prekvapený scénou, ktorú videl, a bol rád, že si syn pamätal ponaučenie, ktorým ho poučal. Pozorovaním si všimol, že už nepotrebuje upozornenie pred každým nebezpečím, ale sám sa chráni nebezpečenstva. Prezrádzalo to, že sa zdravo vyvíja. Rodičovská výchova prináša plody. Nebola to bezvýznamná vec, znamenalo to, že nebude potrebovať stály dozor iných, ale sám bude rozlišovať dobré od zlého. Z diaľky bolo počuť hrmenie, malého vojaka to veľmi vyľakalo a dal sa na útek smerom k otcovi. Vedel, že najbezpečnejšie miesto je v otcovom náručí.

Ešte kým utekal, otcova náruč už bola otvorená.

Objal ho, pritúlil k hrudi a nežne mu zašepkal: „Synček môj, pokým máš svojho otca pri sebe, ničoho sa nemusíš báť.“

Boli to slová, ktoré už mnohokrát počul, ale v tejto situácii bolo to také vzácne počuť ich zasa. Chvíľu tak stáli, kým sa neupokojilo srdiečko malého hrdinu.

„No vidíš, už nehrmí. Môžeš sa ísť znova hrať,“ uspokojuje otec syna.

„Radšej zostanem tu s tebou v tvojej dielni, je tu teplo,“ navrhuje chlapec, „už mi je aj trochu chladno byť vonku.“

„Môžeš tu pokojne zostať koľko chceš, zohrej sa, vonku sa ochladzuje.“

„Kde je slniečko, nevidím ho na oblohe,“ konštatuje malý znalec. „Hádam nestratilo svoju silu, keď nás nehreje?“

„Ale kdeže, len sa schovalo za tieto sivé oblaky,“ odpovedá otec.

„Čo to má znamenať, že by slnko stratilo svoju moc? Hádam oblaky nevyhrali nad slnkom?“ opýtal sa zdesene malý chlapček svojho otca.

„Isteže nie, to nie je možné, slnko je silnejšie od všetkých oblakov na svete. Oblaky prídu a odídu, ale slnko zostáva svietiť aj ďalej. Ono rozoženie všetky mraky a znovu nás rozohreje, aj celú našu Zem,“ uspokojuje ho otec.

„To znamená, že slnko je silnejšie od všetkého?“ pokračuje s otázkami chlapec.

„Tak je, pre našu Zem ono je nasilnejšie a najdôležitejšie. Kým máme slnko, máme život. Ono svieti aj vtedy, keď ho nevidíme a necítíme, ale keď sa zbavíme mrakov, už pocítíme jeho nežné lúče.“

„Ako dobre, že to Boh tak stvoril,“ uzaviera chlapec a berie nejaké náradie do rúk.

„Chceš, urobím Titanik a odveziem ťa na ňom niekam,“ navrhuje chlapec.

Otec so smiechom odpovedá, že sa zhoduje, vraj na Titaniku sa nikdy neviezol a prial by si. Vtom chlapcovi opadli plecia a tvárička mu zostala smutná.

„Čo bolo, čo sa stalo?“ všima si otec, že zranil chlapca.

„Nič,“ krátko odpovedá chlapec.

„No povedz mi, čo ťa zarmútilo?“ pokračuje otec a uvedomuje si, že ho asi urazilo to, že so smiechom skomentoval návrh vybudovať Titanik.

„Ale mne sa páči tvoj návrh vybudovať Titanik, to je taká super idea,“ snaží sa napraviť situáciu.

„Nie, nebudem budovať Titanik,“ vyhlásil chlapec.

„Ale prečo, budem smutný, ak ma neprevezieš na ňom.“

„Nie,“ trvá na svojom chlapec a hlávku zvesil dolu.

Otec sa sklonil k nemu, pozrel ho do očí a vraví: „Ja chcem, aby si ten Titanik vybudoval pre mňa.“

„Ocko, nemôžem ťa na Titaniku previesť, lebo Titanik sa ponoril,“ prezradil príčinu svojho smútku. Otec pochopil s akou vážnosťou si chlapec bral tú záležitosť, nebola to „iba“ obyčajná detská hra.

„Keď ty budeš kapitánom Titanika, tá loď sa neponorí, lebo ty máš Ježiša v srdci a kto má Ježiša v srdci, všetko zvládne a nemusí sa ničoho báť.“

Páčili sa tie slová malému kapitánovi a bol rád, že má takého otca, ktorý je vždy pri ňom, aby ho posilnil, keď to najviac potrebuje. Prezradil to pohľadom a úsmevom na tvári. Otec ho pohladil po vlasoch, zahľadel sa do nevinných detských očí a pocítil ťarchu zodpovednosti, ktorá je na jeho pleciah a dodal: „Syn môj, pamätaj a zachovávaj všetky slová, ktoré sme ťa učili, lebo ti zachránia život.“

Chlapec kladne mávol hlávkou ako odpoveď, že bude. Pozrel von oknom a zakríkol: „Ocko, slniečko zase svieti.“

Ev. Jána 17:12-17

„Keď som bol s nimi na svete, ja som ich ostríhal v tvojom mene, ktorých si mi dal, a strážiť zachránil, a nikto z nich nezahynul, iba ten syn ztratenia, aby sa naplnilo Písmo. No, teraz už idem k tebe a toto hovorím na svete, aby mali radosť, moju radosť, naplnenú v sebe. Ja som im dal tvoje slovo, a svet ich vzal v nenávisť, pretože nie sú zo sveta, jako ja nie som zo sveta. Neprosím, žeby si ich vzal zo sveta, ale žeby si ich zachoval od zlého. Zo sveta nie sú, jako ja nie som zo sveta. Posväť ich v svojej pravde! Tvoje slovo je pravda.“

Misijná cesta do Prahy, Česká Republika

Skúsenosti dvoch mládežníčok

Vždy je podivuhodné vidieť ako mladí ľudia vykročia zo svojej zóny pohodlia a zo svojich snov tvoria realitu. Obzvlášť je povzbudením, keď ich vidíme to robiť v ich službe pre Pána. V roku 2023 sa dve mladé dievčatá z nášho prostredia rozhodli spraviť krok viery, ktorý mňa osobne povzbudil a potešil. Timea a Vanesa sa rozhodli časť letných prázdnin v minulom roku využiť na to, aby odišli na krátku misijnú cestu do Prahy, Českej Republiky. Dnes, spolu so mnou, budete mať šancu počuť ich skúsenosti, prečo sa rozhodli tam ísť, aké svedectvá so sebou doniesli z Prahy a či aj Vám odporúčajú ísť na podobnú cestu. Poďme do toho!

Povedzte nám skrátka niečo o sebe.

VANESA: Volám sa Vanesa Koláriková a mám 17 rokov. Narodila som sa v Srbsku a keď som mala 10 rokov sme sa s rodinou presťahovali na Slovensko, kde teraz navštevujem strednú školu.

TIMEA: Volám sa Timea Širková, mám 18 rokov a prichádzam z Padiny. Pochádzam z veriacej rodiny, ktorá sa aktívne zapája v službe v lokálnom zbore. Pokiaľ ide o mňa, snažím sa byť zapojená a byť užitočná v ktorejkoľvek oblasti môžem. No služba, ktorou sa najviac zaoberám je služba s chváliacou skupinou.

Ako ste sa dozvedeli o tom, že je možnosť ísť do druhej krajiny a slúžiť zborom v Európe v ich potrebách?

TIMEA: Je program pod názvom Euro AIM. Je to program pre mladých jednotlivcov, ktorí cítia bremeno a chcú sa zapojiť do misie. Cez Euro AIM mladí ľudia, na určitý čas, pomáhajú pri práci na Božom kráľovstve vo

svojom štáte alebo v zahraničí po celej Európe. O tomto programe bolo rozprávané na mládežníckej konferencii EMEYC, v Rumunsku v roku 2022, kde nás zoznámili s možnosťou ísť do druhej krajiny a pomáhať zborom v potrebách.

Prečo ste sa rozhodli vybrať sa na takú cestu? Ako ste spoznali, že Vás Pán do toho povoláva?

VANESA: Keď to bolo prvýkrát prezentované na konferencii, veľmi ma to zaujalo a často som o tom premýšľala a modlila sa, ak je Božia vôľa, nech sa to stane v Jeho správnom čase. Vtedy som začala chodiť na strednú školu a tiež som začala pracovať, tak som vôbec neplánovala vtedy ísť cez AIM pomáhať do inej krajiny. Ale neskôr, bolo to asi v máji, mi Timea začala rozprávať o tom, že bude 25. výročie pentekostálneho zboru v Prahe a že by potrebovali pomoc s prípravou konferencie a taktiež pomoc v ich zbere, tak zdalo sa nám, že je to dobrá príležitosť.

Ako ste trávili svoje dni v Prahe? V ktorých potrebách ste Vy slúžili v zbere?

VANESA: V Prahe sme boli dva týždne. Prvý týždeň sme pripravovali konferenčnú sálu, pomáhali sme v zbere, napríklad s vedením chvál, pomoc s hudbou, upratovanie, nákupy a uhostenie. V druhý týždeň prišla mládež z Ameriky a s nimi sme pokračovali s prípravami na konferenciu, mávali sme uličné modlitby, chvály, rozprávali sme svedectvá, povolávali na konferenciu a rozdávali vizitky lokálneho zboru. Na konferenciu prišli hostia hovoriť Božie slovo. Timea, ja a mládež z Ameriky a tiež z lokálneho zboru sme viedli chvály.

Počas druhého týždňa sme spoznávali mesto, jeho kultúru a jeho históriu, aby sme viac vedeli o ľuďoch a o všetkých dobrých a zlých veciach, ktorými to mesto prešlo. Myslím si, že to bolo veľmi podstatné na to, aby sme mali väčší súcit a aby sme lepšie vedeli čím si ľudia v Prahe prechádzajú a ako k nim prístupit'.

Čo na Vás osobne nechalo najväčší dojem z cesty?

TIMEA: Počas nášho pobytu v Prahe sme sa zúčastnili konferencie týkajúcej sa 25 rokov cirkvi v Česku. Bol tam aj zvukár, ktorý sa prvýkrát ocitol na takejto konferencii. Robiac svoju robotu, pozeral sa na nás, ako chválime Boha a sa modlíme, a pociťiac Božiu prítomnosť dostal záujem vedieť viac. Vtedy sa rozhodol, že na nedeľu príde aj na bohoslužby do zboru. Ďakujem Bohu, že koná na úžasné spôsoby a tam, kde sa nám zdá nemožné, tam On dokazuje svoju moc.

VANESA: Počas mojej služby v Prahe ma veľmi ovplyvnili ľudia, ktorí sú naozaj ochotní vzdať sa všetkého pre Božie kráľovstvo a boli veľkým príkladom. Taktiež, čo mi bolo pripomenuté v tomto období je, že nie je to o nás. Boh povoláva ľudí a používa ľudí, ktorí majú otvorené srdce. Nie je to len o tom, čo my všetko môžeme ponúknuť, lebo vlastnou silou môžeme len určité množstvo, ale keď dovolíme byť použitím Bohom, vtedy Boh môže konať. Timea a ja sme šli, pomohli sme tam, kde bola pomoc potrebná, zasadili sme semienka a teraz je na nás, aby sme držali Prahu v našich modlitbách a aby sme verili, že tam Boh koná.

Odporučili by ste ostatným mladým, aby sa prihlásili na Euro AIM?

VANESA: Určite by som odporúčala, aby ste vyskúšali Euro AIM!

„Ako dobrí správcovia mnohorakej Božej milosti slúžte si navzájom každý tým duchovným darom, ktorý prijal. Keď niekto hovorí, nech hovorí slovami, ktoré mu dal Boh, keď niekto slúži, nech to robí silou, ktorú dáva Boh, aby bol vo všetkom oslavovaný Boh skrze Ježiša Krista! Jemu patrí sláva i moc na veky vekov. Amen.“

Prvý list Petrov 4:10-11

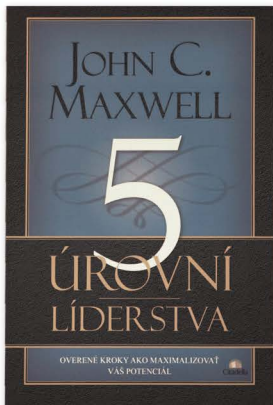
TIMEA: Áno! Staraj sa o Božie veci a On sa postará o tvoje!

Keď by sa niektorí z čitateľov tohto článku chceli zapojiť v niečom podobnom, ako to môžu najľahšie urobiť?

Komu sa môžu prihlásiť?

TIMEA: Prihlášky sa odosielať na oficiálnej webovej stránke Euro AIM-u (www.euroaim.org). Tam sa nachádzajú aj bližšie informácie týkajúce sa tohto programu, rôznych nadchádzajúcich konferencií, seminárov a dianií v Európe. Taktiež na sociálnych sieťach ako Instagram a Facebook, pod menom Euro AIM, môžete viac vidieť o tých, čo sa už zúčastnili v tomto programe, ich skúsenosti a svedectvá.

Pripravil:
Sebastian Červení

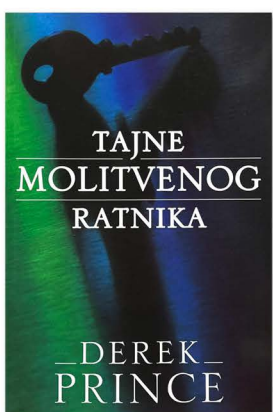

John C. Maxwell

Rozviňte v sebe lídra

John C. Maxwell vysvětluje, ako funguje skutočné líderstvo a sprístupňuje ho všetkým. Líderstvo nevyplýva z vášho titulu. Byť menovaný na nejakú pozíciu je v skutočnosti len prvou a najnižšou z piatich úrovní, ktoré dosahuje každý efektívny líder. Ak sa chcete stať viac než iba šéfom, ktorého ľudia musia nasledovať, potrebujete zvládnuť schopnosť inšpirovať a budovať tím, ktorý neprodukuje len výsledky, ale aj budúcich lídrov.

cena: 1.100,- din

Derek Prince

Tajomstvá modlitebného bojovníka

Kniha Dereka Princa na tému modlitby. Modlitba je jedna z najväčších možností, jedna z najväčších privilégií a jedna z najväčších služieb, ktorá je dostupná všetkým veriacim.

cena: 600,- din

Kútik pre deti

Puzzle Biblia pre deti

Môžete prechádzať najobľúbenejšími biblickými príbehmi Starej aj Novej zmluvy, zatiaľ čo z nich bude vaše dieťa skladať puzzle. Deti sa takto môžu učiť biblické pravdy a súčasne si zdokonaľovať koordináciu rúk a očí, jemnú motoriku a logické riešenia úloh. Kniha obsahuje 6 biblických príbehov na dvojstranách. Skladanie puzzle je uľahčené čierno-bielou potlačou obrázku, vďaka ktorej to zvládnu aj menšie deti.

Ponúkame štyri typy: Príbehy z Biblie / Hrdinovia / Ježiš / Obľúbené príbehy

cena: 1.500,- din

UDRUŽENJE ZA PROMOCIJU HRIŠĆANSKIH VREDNOSTI

manna

OBJEDNAJTE SI NA ADRESE:

ZDRUŽENIE PRE PROPAGÁCIU KREŠĀANSKÝCH HODNŌT „MANNA“

KULPÍN 21472, Radnička č. 23, SRBSKO Tel/Fax: + 381 21 22 86 988

E - mail: casopis.manna@gmail.com | webová adresa: www.manna.org.rs